

Nemere István

Agybomba

adamo books kiadó

Nemere István
Agybomba

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN: 978-963-453-818-9

Tartalomjegyzék

Fejétől búzlik a hal	4
Üsd, vágd, ahol éred!	34
A baj nem jár egyedül	62
Többet ésszel...	87
Aki másnak vermet ás	112
Száz halál ellen	151

A baj nem jár egyedül

— A lányt magunkkal visszük.

- És a többiek? — kérdezte Kevin.

- Menjenek csak tovább — intett Harris. Különben éppen így történt: a fegyvertelen, civil dolgozók csoportja eltávolodott tőlük. Kevin már nem fogta a lányt, és úgy tűnt, az nem is akar elmenni. Sly még ott állt előtte, a szemébe nézett. Az a másik szempár elelkerülte az övét, majd ismét visszatért. Összekapcsolódtak. Sly csak egy nagyon rövid pillanatra gondolt Samanthára. A pillanatok nem hasonlítottak, a nők sem. Samantha már a múlt volt, a réges-régi múlt, alig-emlékké, álommá foszlott.

Inez viszont idegen volt. Sly mégis görcsösen keresett valamit, ami hasonlít, amibe belekapaszkodhat. Talán ez a kis ideges félmozdulat, amellyel az asszisztensnő félrerántotta a fejét... Igen, ez emlékeztette, otthonossá tette a látványt. A személyt. Mindez persze inkább ösztönösen játszódtott le benne. Nem tudta, hogy mindez majdnem egy teljes percig tartott, és közben a többiek éppen őt nézték. Zavartan fedezte fel a dolgot, elfordult és köhintett.

— Hová megyünk hát? — kérdezte Arten. Igyekezett nem nézni Inezre. Hiszen ez hivatalos személy, egyike azoknak, akiket keresnek. Feltámadó férfivágya lecsillapult, bár nehezen. Ebből nem lesz kedves kis kaland, vagy bármi is. Inez már Harris doktor és a Fejlesztési Minisztérium védelme alatt áll? A lány nekik fog beszámolni a történekről? De hogyan?

Harris indult volna, amikor a lány megszólalt. Mélyről jöttek a hangok, rendezetlenül, akadozva:

— A la... labor... nagy füst... menekülni...

A doktor azonnal ott volt mellette:

— Beszéljen, Inez. Hol a professzor?

— Labor — mondta a lány, végre tisztán, érthetően. Határozottan. Sly fellélegzett, és mivel Inez nem szólt többet, megfogta a doktor karját:

— Tehát az 1-es laboratóriumról van szó, nem?... Vezessen! Maga ismeri az utat!

Harris vállat vont, körülnézett. Az őrnaggyal úgy egyeztek meg, hogy ha csak egy mód lesz rá, *ezeknek* nem kell elárulnia a legfontosabb dolgokat. Márpedig az 1-es labor éppen ilyen kategória. A doktor az ajkát rágta, miközben pontosan tudta, hogy Sly az arcát nézi és látja habozását. Nem akarta tovább feszíteni a húrt:

— Gyerünk. Hadd menjek elől.

Slynak nem volt ellenvetése, de alig észrevehetően intett Kevinnek: vigyázz rá. És az óriás kommandós egy fél lépéssel Harris előtt- mellett ment, védően tornyosult eléje. Persze, ha egy mesterlövész lapul valahol és célkeresztje most állapotodik meg Harris — vagy bármelyikük — fején, mellén... Nem tévesztheti el a célt. A halál fél lépéssel a nyomukban jár hajnal óta — de bármikor meg is előzheti őket. Valahol már lesben állva várhat rájuk.

Helikopter-leszállóhelyre értek. A jókora beton négyzet fölött remegett a felforrósodott levegő. Sárgával felfestett kör jelezte, hol kell a gépnek földet érnie ahhoz, hogy forgószárnyai semmihez se ütközzenek. Itt fákat sem ültettek. A térség mellett apró épület emelkedett, nem volt sokkal nagyobb egy garázsnál. Harris határozott léptekkel közeledett a jelentéktelen vasajtóhoz.

— Itt van? - csodálkozott Sly. És máris bosszús volt magára, amiért így felfedte döbbenetét. Sokkal keményebbnek kellene lennem, gondolta kicsiny haraggal.

A doktor nem válaszolt. Felnyitotta az ajtót. Arten kiment a ház sarkára, körülnézett. Szabad préda voltak így mindnyájan egy remekül belőhető térség közepén, ezt Kevin is érezte, mert bement a nyitott ajtó mögé. Így legalább az egyik oldalról védve volt, ha valami történne...

Sly a sötét nyílást nézte. Sejtette már, miről van szó. A helikopterleszálló fogadóépülete csak álcázás. Valójában valahol alatta lehet a Bázis lelke. A titkok titka. Mindaz, ami itt valóban fontos, amiért létezik az összes többi épület. A „laborok”, „műhelyek”, a személyzet szállásai, a garázsok, az energiatermelő telep és minden egyéb. Itt valahol a lába alatt...

Harris belépett, Sly követte. A betonpadlójú helyiségben volt egy liftajtó, és mellette egy lefelé vezető keskeny fémlépcső. A doktor megnyomta a lift gombját, de semmi sem történt.

— Nincs áram — jegyezte meg Sly könnyedén. Talán némi kárörömmel, bár ez nem állt szándékában. Hangjának nem mindig tudott parancsolni.

— Megyünk gyalog — így a doktor és megállt a legfelső lépcsőfokon. — Ki jön velem?

Sly agya villámgyorsan dolgozott.

— Van másik kijárat? — kérdezte.

— Nincs — rázta fejét a doktor. Többet tudott hát, mint amennyit eddig elmondott. Ha valaki beszorítja őket odalent, nem szabadulnak élve! És a baj általában nem jár egyedül, tudta Sly. Tekintete Kevint kereste, szavak nélkül is értették egymást. Ezt a mondást a „Gorilla” is gyakran idézgette, pedig valójában távol állt tőle a pesszimizmus.

— Renn és Kevin itt maradnak a lánnyal — döntött — Arten, gyere.

Harris nem mondta, hogy miért parancsolgat Sly, ha nem ő a főnök? Nem szólt semmit, elindult le a lépcsőn. Inez is bejött a fényről, láthatóan megkönnyebbült az árnyékban. Renn és Arten az ajtóban maradtak.

A doktor tapogatózva ment lefelé. Azt hitte, odalent tökéletes sötétség fogadja — megkönnyebbülten tapasztalta, hogy a fordulóknál zöldessárga fényű, nagy kerek világítótestek vannak a falon.

— Fluoreszkáló fény — jegyezte meg Sly. — Ügyes. Ez áram nélkül is működik.

Harris nem vesztegette a szót. Arten volt az utolsó, fegyverét fogta és aggódott. Nem tetszett neki ez a hely. Kellemetlen előérzete támadt.

Lépteik koppantak a félhomályban, fémkorlát hideg érintései, olykor ruha gombja súrlódott fegyver csövéhez. Sly nagyon figyelt, géppisztolya csöve csak most húlt ki az előbbi lövöldözés után, új tár volt betéve, és a férfi nem félt. Kevin vigyázta a hátát, tehát csak előlről fenyegethette veszély. Veszély...? Artenhez hasonlóan ő sem volt egészen nyugodt.

Harris biztonságban hitte magát. Tavaly és az idén kétszer is járt itt. Méghozzá Norkana professzorral és egy tábornokkal. A professzor készségesen megmutatott mindent. A labor egyetlen nagykiterjedésű szint a helikopter-leszállóhely alatt, a szellőzését is megoldották, és vannak víztartalékok. Az automata tűzoltóberendezések megóvják a bajtól. Bár itt ilyesmire nem kell számítani.

Az első terem tipikus laboratórium benyomását keltette. Sly szeme végigszaladt a lombikokkal teli asztalokon, a kémcsőállványokon. Aztán valami mást is látott. A fluoreszkáló falilámpák kísérteties fényében nem messze tőle valami mozgott... A férfi lenyelt egy kiáltást. Arten a másik oldalról közelített. Harris megkövültén állt. Aztán hirtelen megkönnyebbültek mindhárman — könnyű vászonköpeny lógott egy drótakasztón, és ahogy kinyitották az ajtót, a légmozgás meglengette. Arten elfojtott egy káromkodást. Sly az ajtó közelében maradt, mert nem tudta, merre megy majd a doktor. Harris csak körülnézett és megfordult:

— Gyerünk tovább.

Kimentek a folyosóra, a következő ajtó félig nyitva volt. Harris belépett. Sly követte. Arten odakünn maradt.

A doktor torkából fojtott kiáltás szakadt ki. Sly azonnal felkapta a fegyverét. De szinte ugyanabban a pillanatban megcsapta már orrát a bűz is:..

Ez a helyiség valamilyen előkészítő lehetett. Fehér csempés falak, betonasztalok csempeborítással, vízcsapok. Távolabb, újabb ajtó mögött üres ketrecek. Kísérleti állatokat tarthattak erre?

De ez a bűz nem állatoktól eredt. Ilyenek nem voltak itt. Elsőnek Sly látta meg az egyik asztal alól kiálló emberi lábat. Katonaruhát, cipőt. Odébb egy kezét, és szinte mindenhol hevert egy-egy halott. Végig a ketrecek és vízcsapok, betonasztalok alatt és mögött. Harris nehezen lélegzett. Csak áthajolt egy asztalon, szeme kidülledt. Rekedten Szólt:

— Ezek mind... tábornokok.

Akkor már Sly is látta: az egyenruhanadrágok külső oldalán széles vörös csík húzódik. Az egyik halott elkékült arcából nagyon kidülledtek a szemek. Gyakorlott pillantást vetett a halottak kezujjaira. Azok is elkékültek. Az ajkak szederjesek...

— Gázmérgezés - jelentette ki egyszerűen. Méghozzá valami nagyon gyorsan ható idegméreg lehetett. A fickók már nem tudtak innen kimenni, pedig nyitva volt az ajtó.

Harris sápadtan fordult el:

— A Hadügyminisztérium küldöttsége, amelyik azért jött, hogy átvegye az AM-bombát.

— No végre, hallok valami konkrétat is — gúnyolódott Sly. Őt aztán igazán nem zavarta a halottak jelenléte. Az az émelyítő szag sem, amely itt terjengett. Ebből mellelleg tudta azt is, hogy a tábornokok — összesen nyolcan voltak, a legfiatalabb is ötvenen felül — már a „robbanás” pillanatában meghalhattak, vagyis több mint két nappal ezelőtt. — De ezeket nem egy bomba tépte szét, doktor. Nézze csak, a testük ép, viszont a többi tünet gázra utal.

Az egész helyiséget elárasztották vele, és alighanem viszonylag távolról.

— Bosszú... – suttogta Harris, arca eltorzult. Körülpillantott, a tekintete akár az űzött vadé. — Bosszú, hát nem érti, Sly? Valaki elintézte az egész küldöttséget! Én nagyjából ismertem őket, találkoztam már velük! Ez a fegyverátvevő bizottság! Ott fekszik Lantana tábornok, a légierőtől... Moreston a szárazföldiektől, és a rakétás tüzérek parancsnokát is itt látom. Ezek nyolcán döntötték el mindig, milyen fegyverrendszereket vásároljon meg a minisztérium.

– És? — Slyt mindez nem hatotta meg. Felnézett. A zöldes fényben látott még egy ajtót. Alul keskeny rés – tehát a gáz oda is behatolt akkor, biztosan nem maradt túlélő ott sem. Intésére Arten közelebb ment, kitárta, Sly pedig előre tartott fegyverrel beugrott... Üres volt a kis szoba. Csak a közepén hevert néhány összegöngyölt tervrajz. Felvette, kitekerte az egyiket. Számára meglehetősen ismeretlen szavakat látott: TEMP. KONT: — SEMICONDUCTORS — A-LONG. D-LARGESS.

Harris is odajött, belenézett, de látszott, az odakünn fekvő halottak rémes látványa egyelőre minden egyebet elnyomott az agyában.

— Bosszút emlegetett — suttogta Sly. — Ki akarta volna eltenni láb alól a tisztas bizottságot, ezeket a magas rangú főtisztákat?

— Nem tudom. De ha ez megtörtént... talán Norkanát sem találjuk életben — hirtelen sarkonfordult és kiment. Sly ledobta a tervrajzot és követte a doktort. Az ajtót Arten húzta be mögöttük. Még regisztrálta, hogy hever a sarokban egy sörösdobozhoz hasonlatos kis konzerv... Igen, abban lehetett a gáz.

— Mire használták a kísérleti állatokat? — kérdezte Sly a folyosón.

— Norkana az emberi agyra gyakorolt hatást először állatokon próbálta ki. Főleg rhézusmajmokon és kutyákon - Harris megtörölte verejtékező homlokát.

— És most hová? Sly a homályos folyosón állt. Már csak egyetlen ajtó volt előttük. De a lépcső még alább is vezetett. Arten odahúzódott, remek ösztönnel. Sly nem törekedett elsőnek. A doktor lépett az ajtóhoz, kinyitotta...

Odabent világosabb volt, mint a folyosón. Középen egy asztal állt, rajta egy makett. Barna, kerekded tárgy, mellette kicsiny tábla:

AM. Első változat, 1994.

— Mi ez, múzeum? — kérdezte Sly vésztojósló nyugtalansággal. Valami azt súgta neki, nem kellett volna idejönniük. Itt nem találnak magyarázatot semmire.

— Ez volt Norkana szobája — mondta hirtelen a doktor. — Tele bútorokkal, könyvekkel, gépekkel. Mindig volt egy számítógépe is, hogy bármikor betáplálhassa az ötleteit, információkat kérhessen.

— Most viszont csupaszak a falak és csak ez a makett van itt. — Sly visszafogta Harrist, maga ment a kiállított tárgy közelébe, minden oldalról körüljárta. A makett nem sokkal volt nagyobb egy görögdinnyénél, kissé baseball-labdához hasonlított ovális vonalaival. A másik oldalán ki volt vágva egy szelete, belül valamiféle berendezések, kis kábelek húzódtak.

— Sematikus. Valójában semmit sem árul el a szerkezet igazi mivoltáról — jegyezte meg a doktor. — Hol van például a neuronérzékelő? Az áramlásslassító, a kisugárzó, a bonyolult biztonsági kioldórendszer kivezetése? Csak úgy hozható működésbe, ha összekapcsolják egy ilyen berendezéssel — idegeskedett a doktor. Arten is a küszöbön állt, a „dinnyét” nézte. Sly füle minden szót beivott:

– Miről beszél? Ez hát az a rejtélyes fegyver, amit Norkana feltalált?

Arten leguggolt, elég volt egy pillantás, hogy füttyentsen:

— Jobb, ha tágulunk innen. Úgy látszik, valaki itt nagy túlbiztosítással dolgozott. Nézze csak, látja azt a kék drótot...? Ha valaki kézbe veszi a makettet, a mozdulattól működésbe jön egy miniérintkező, és megnyílik a tartály. Vagyis... Ideggáz. Itt is.

Harris rémulten meredt a kommandósra, aztán sarkonfordult. Arten már a folyosón volt. Sly utolsónak hagyta el a helyiséget, miközben az agyában sűrűsödtek a kérdések: mi történhetett a professzorral? Biztosan nem volt itt, amikor a bizottság odaveszett. Hová tűnt szobájából az egész bútorzat, miért rendezett „kiállítótermet” itt? Nyilván azért, mert a bizottság látni szeretne volna a bomba működési elvét, vagy legalábbis annak makettjét. Az igazi bomba viszont... hol lehet?

Feltette a kérdést Harrisnak is, de az csak a fejét rázta. És Sly elhitte neki: nem tudja. Újabb gyanúja szerint már nem is kell azt keresniük, hiszen a prototípus valahol felrobbant. Valahol — a Bázis területén.

— Ez minden? — Sly csalódott volt.

Ugyanazt az érzést látta Renn és Kevin szemében is. Arten egykedvűen gumit rágott, arca most kérődző tehenekre emlékeztetett. Inez csak maga elé nézett, aztán ujjaival játszott. Jobb kezével a bal kéz ujjait hajlítgatta be, és egyenesítette ki ismét. Talán valamit motyogott is mindeközben.

A helikopterleszálló fölött vibrált a levegő, és. csönd volt. Talán a madarak is felhagytak énekükkel.

— Éppen ezt nem értem — kesergett Harris. — Ha készültek a bizottság fogadására, miért nem... másképpen? A bombát nem kellett volna működésbe hozni, ez nem szerepelt a tervekben! Különben is, Norkana még a múlt héten is azt jelentette, hogy nincs készen a bombával, jelezte, hogy szerinte a bizottság még elhalaszthatja érkezését... Mégis ideküldték a tábornokokat!

— Azt akarja mondani, hogy ellentét volt a professzor és a fegyverbemutatóra érkező bizottság között? - csapott le Sly

élénken. Harris ajkába harapott és nem szólt.

— Lehet. De voltak itt más erők is. Mintha valakik... egyenesen siettették volna az összeütközést.

— És mi történt a bombával? Felrobbant?

— Ha romokat találunk, mint eddig is... azokat nem a bomba okozta, hanem járulékos hatások. Gázszivárgás, tűzvész, ilyesmi... No és az, hogy értelmes emberi felügyelet nélkül maradt a Bázis. Jól értették, az egész Bázis!... Az AM-bomba valójában csak egy szerkezet, amely távkapcsolás esetén működni kezd, kifejti hatását úgy, hogy egyben marad. Később, szintén rádiójelre, megsemmisítheti önmagát a beléje helyezett robbanótöltettel.

— Vagyis nem repülőgépről dobják le?

— Nem tudom — vont vállat Harris. Őszintének látszott. – Annyira nem érdekelnek a haditechnikai kérdések. Engem csak a bomba hatása érdekel, az vág a szakmámba.

— Tehát nem rombol és nem roncsol, nem gázokat bocsát ki az a bomba — ingatta fejét Sly, Kevin közben felállt, féltesttel az ajtónyíláshoz lépett, kifelé figyelt. Sly folytatta volna: „Akkor valójában mit művel az a rohadt bomba?” — amikor Kevin tett egy apró, mások által alig észrevehető mozdulatot, és Slynak ennyi is elég volt. Azonnal elfeledkezett minden másról, agyából kiröppent Harris és Norkana, az AM-bomba és a Bázis. Csak Kevin és ő létezett, vagyis: az élet.

Mielőtt Kevin megtette volna a másik mozdulatot — keze éppen emelkedni kezdett — Sly már oldalt vetette magát. Nem érdekelte, mi lesz a doktorral, arra sem volt idő. Kevin keze még emelkedőben volt, amikor a nyitott ajtón át bevágott az első sorozat. Inez sikoltott. Arten szájában megállt a gumi. Kevin eltűnt, Sly szintén. Harris megkövülten állt, szerencsére a sorozat őt nem érte, nem érthette el, más irányba csapódtak be a lövedékek.

Kevin nem vésztette el hidegvérét. Kitétte a fegyver csövét az ajtó szélén, már térdelt, biztosan, nyugodtan. Aztán lőtt. Az a két ember, aki vagy ötven méterrel távolabb csaknem szemben állt az ajtóval, most eltűnt. Amikor kiderült, hogy már nem rejtegetik magukat, Sly halkán káromkodott. Biztosan többen is vannak...!

Csak kettő — jegyezte meg a beálló csöndben Kevin. Csupán ő látta amazokat, egyetlen villanásnyi ideig. Harris sóhajtott, felszedte az egyik videokazettát, ami az imént kiesett a zsebéből. Sly négykézláb szaladt Inezhez, hátrább vitte a lányt. Egy rövidke pillanat volt csupán, amikor a két szempár egymásba mélyedt. A lány ijedten reszketett. Aztán Sly ott térdelt Kevin mögött.

— Mi van?

— Ott, a bokrok között voltak. De már elmentek.

— Érzem, hogy nem egészen — így Sly. Harris nem értette, mire várnak. Arten kiköpte a rágógumit. Renn végig állva maradt, oldalt, a falak biztos védelmében. Nem volt ablak, csak ajtó. Sly az „indiánra” pillantott:

— Kijössz velem?

— Miért ne? - felelte amaz és máris közelebb jött. Kevin látszólag nem figyelt rájuk, de minden szavukat hallotta. Sly csak megérintette társa vállát, a gyenge kis szorítás is jelentett valamit, és Kevin bólintott. Harris a földről szemlélte mindezt, és valahol a lelke mélyén irigység nőtt fel. Milyen jó ezeknek, régi barátok. Alig szólnak, értik egymást anélkül is. Harrisnak egyáltalán nem voltak barátai.

- Balra vagy jobbra? — kérdezte Sly. Harris csak kis késéssel fogta fél, hogy ez neki szól. Feltápázkodott és mutatta is:

- Jobbra. Közel van már a Bázis archívuma. Az a következő célpont.

- Rendben. — Sly ismét megérintette Kevin vállát, a férfi fegyvere megszólalt. Tüzének fedezete alatt Renn és Sly valósággal kirobbantak az ajtónyíláson és azonnal jobbra

futottak. Aztán Renn letérdelt és átvette a tűzvezetést, miközben Sly elérte a leszállóhely szélét, Innen lőtt több irányba is. A két támadó már látta, mi történik — de válaszuk késett. Aztán Sly megpillantotta az egyiket: piszkos trikót és katonanadrágot viselt, a kis épületre célzott, mintha észre sem vette volna a kitörőket. Figyelmetlenségét vagy tévedését nem volt ideje észrevenni. — Sly csak egy rövid sorozatot eresztett arrafelé, és az ismeretlen katonának vége volt.

— Fogadni mernék, hogy ez sem borotválkozott napok óta — morogta. Renn csak nevetett. Közben Kevin alighanem eltalálta a másik lövészt is, mert csönd lett. Kevin intett a háta mögött lapulóknak. Inez, Arten és Harris kijöttek, futottak. Harris fogta a lány kezét, és közben próbálkozott:

— Inez, mondja, hol van a prof? — megtorpant a lány előtt, közlelőre nézett rá, szótagolta: — A pro-fesz-szor...?

Inez hallgatott. A kérdés nem hatolt volna el az agyába...?

Mozgás! - pattogott Sly. Harris sértődötten zárta keskenyre ajkait. Neki is parancsolgat ez a zsoldos? Itt alig néhány fa állt, a fűben, mögötte újabb épület magasodott. Előtte egy terepjáró állt. Sly ért oda elsőnek, belenézett — az indítókulcs a helyén fityegett. Lehet, az őrségé volt? Hátral néhány benzineskanna a platón, pótkérék. Harris sietve lépett az archívum ajtajához. Sly most úgy döntött, nem megy be, Egyszer ő is maradhat őrségben. Artennek intett, kísérje el a doktort. Kevin beállt az árny ékvető eresz alá, Renn a fal tövébe guggolt, kezében fegyverével. Inez és Sly egymás mellett álltak. A férfi hiába kereste a lány tekintetét, Inez leszegett fejjel állt. Sly csak most látta, milyen piszkos a lábszára, a térde, a könyöke. Mi történhetett vele, velük...? Eszébe jutott a csokoládéja; mindig magánál tartott egy vastag táblával. Ha valahol a terepen nem jut semmiféle ennivalóhoz, három napig is erőt adhat ez neki. Elővette, letörte a sarkát:

— Egyél.

A lány tétován nyúlt érte. Formás keze volt. Sly azért nem tagadhatta meg önmagát — közben ide-oda repkedett a szeme, figyelt. Inez megette a csokoládét.

Közben odabent Harris és Arten határozottan mentek előre. A fegyveres férfi megelőzte Harrist. Két szobában csak fémszekrények álltak, bennük régimódi dossziék. A harmadik ajtó félig nyitva volt. Arten ért elsőnek a küszöbre. Harris közvetlenül mögötte jött. Arten nem nézett semerre, szeme már a szoba belsejét kémlelte. Aztán belépett. Harris csak akkor pillantotta meg az ajtóra permetezett figyelmeztető feliratot:

NE!

— Ne! — kiáltotta a doktor. De a szem gyorsabb, mint a száj. Az agy, amíg kiadja a parancsot, az izmok, amíg mozdulnak végre... És egy másodperc hosszú is lehet, akár az évszázad!

Szavával egyidőben valami fényességes villám csapott fel abban a szobában. A robbanás szele elsodorta a doktort. Valami meleg csurrant az arcára, majd a falra. A rémület és a meglepetés elvették a hangját. Azt hitte, megsiketült. Pedig közeledő zajt hallott. Lépteket...?

Még nem tért egészen magához, amikor meglátta a fölé hajló Slyt.

— Mi történt, doktor?

Harris megtörölte az arcát. Ujjai vörösek voltak. Akkor értette meg: ez Arten vére. Elfogta a hányinger, gyomra felfordult. Sötét foltok ugráltak a szeme előtt. Nehezen lélegzett. Sly mögött Renn jött, benézett a lerombolt helyiségbe, majd fakó hangon szólt:

— Fotocellás csapda. Arten bement és a két cella között megszakította az összeköttetést, a fénysugarat.

Ennyi elég is volt. Sly behunyta a szemét. Az ördögbe...! Valakik tudták, hogy ide fog jönni. De ki...? Ki állította a csapdákat és ki rakta ki a feliratokat? Mert most már ő is látta, amit Harris az

imént. Az ajtót össze-vissza lyuggatták a repeszek, amelyek valósággal széttépték Arten testét. De a felirat látható maradt. „Ne...!”

— Az ismeretlen tehát tudott a csapdáról. Miért nem szerelte le? Mert nem értett hozzá. De honnan tudta, hogy mi érünk ide elsőnek, és nem valaki más? Vagy a figyelmeztetés nem is nekünk szólt volna? — mondogatta Sly. Közben Harris erőre kapott. Elhaladva az ajtó előtt látta: odabent minden megsemmisült. Ha voltak is itt mágneses lemezek, amelyek Norkana professzor számítógépéből származtak — már aligha használhatják fel... Ha az volt a célja, hogy megsemmisítse az AM-bomba egész dokumentációját, az alkatrészek és a kísérletek leírását, az összeszerelés műszaki fázisait, az állatkísérletek eredményeit — hát tökéletes győzelmet aratott. És nem magának kellett mindezt elvégeznie — megtették helyette a mit sem sejtő idegenek, akik már a bomba „felrobbantása” után érkeztek az archívumba. Az épület egyik fala is kidőlt, a tárolószekrények romokban heverték, vagy éppen égtek lassú, kitartó sercegéssel, füstöt okádó lánggal. Renn megfogta Harrist és úgy vezette a kijáráshoz, akár egy gyereket.

— A mieink hol vannak, őrnagy?

— Már elég közel, tábornok úr.

— Ez nekem nem mond eleget. A térképen...?

— C-négyzet déli oldalán az egyik csapat, és F-négyzet közepén a másik.

— Látom, nem sietnek túlságosan!

— A terv szerint haladnak, uram. Arról volt szó az utolsó eligazításon, hogy az előreküldött osztag intézze el a hm... munka oroszlánrészét.

— Szépen haladnak, hallom. Már hárman is odavesztek közülük!

— Ön mondotta volt, tábornok úr, hogy egyáltalán nem kár értük. – Persze hogy mondtam, és fenntartom a véleményemet! De ha az a doktor is bajba kerül, mit tudunk meg?

— Majd a helyettese folytatja a jelentéseket. Most jártak az archívumban, sajnos, hiába... Valaki már járt ott előttük.

— De *mikor* készítette elő azt a csapdát? A bomba robbanása előtt aligha tette, hiszen azt a személyzet észrevette volna. Utána meg ő sem járhatott már semerre, érti, mire célok?

— Értem, tábornok úr, természetesen értem. Ez a rejtély számomra is megfejthetetlen, egyelőre. De biztos vagyok benne, hogy még ma megismerjük a nyitját. Vagy legkésőbb holnap.

— Remélem, így lesz, őrnagy.

— Bízom benne, tábornok úr.

A déli hőség kimerítette őket. Talán az átélt izgalmak sem múltak el hatástalanul. Harris doktor választotta ki a helyet, és ebben már felhasználta ma reggeltől szerzett tapasztalatait. Az a kis liget aránylag könnyen védhetőnek bizonyult. Mivel Sly is helybenhagyta döntését, Harris biztos lehetett benne: jól választott: itt nem kellett tartaniok meglepetésszerű támadástól. De persze azért vigyázniuk kellett magukra, hisz a jelek szerint nagyon is ellenséges terepen jártak. - Kevin vállalta az első őrseget. Renn azonnal leheveredett és hátán fekvé elaludt. Az árnyékban álmosítóvá szelődött a hőség. Harris doktor nem sokáig küzdött, megadta magát. Percekkel később ő is aludt.

Inez egy fa tövében ült, összegörnyedve. Lassan emelte fel a fejét. Sly erre a pillanatra várt. Nagyon figyelt. Sugallta a lánynak, hogy nézzen rá, csak rá, most...! És így lett. Inez szemét láthatatlan homály fedte. Az agy homálya. Tétovasága elröppent,

amikor már több perce nézett a férfi szemébe. Sly kitartott. Aztán Inez tekintete elröppent, hogy hamarosan ismét visszatérjen az őt szemlélő férfi arcára. A lány keze a homlokára tévedt. Teste mellett rajzolt vonalakat...

Sly végre levette róla a szemét. De most más vonzotta. A lány kezét nézte. A mutatóujja mintha görcsbe rándult volna, begörcbült. Szántotta a homokos földet. A vonalak néha metszették egymást, aztán a kéz rezignáltnan lehanyatlott. Slynak eszébe jutott valami. Ha a tudatot árnyékba borítja valami, a tudatalatti is átveheti az irányítást. Legalábbis korlátozott mértékben. Hallott valaha erről. Ha gátlás van a beszédben, mert az agyat korlátozza valami talán más módon fejezheti ki az ember azt, amit akar...?

Ha azt hitte, írást fog látni, csalódnia kellett. A lány vonalai kuszák voltak, egymást keresztezték, olykor el is rontották. Sly körülnézett. Kevin őrködött, most nyugtalanul mozdult. Sly ajkára tette az ujját és Kevin bólintott. Nem, nem lesz a legkisebb nesz sem. Akkor Sly óvatosan közelebb húzódott a lányhoz. Tenyérrel elsimította a homokot, tiszta „táblát” teremtett a lánynak.

— Most rajzolj, Inez — suttogta a lány fülébe, gyengéden. Mégis parancsolóan. Megérintette a kezét is. Inez válla Slyhoz ért, amikor a lány elmozdult. Az érintés csak a férfira gyakorolt hatást. Valami furcsa dolog volt ez. Ha megfogta Inez kezét, akkor is ezt érezte. Mintha áram szaladna át a testén. Forróság.

Inez nagyon lassan rajzolt. Olykor hosszú percek teltek el egy-egy mozdulata között. A keze néha lehanyatlott, eltörölt egy vonalat, azt Sly gondosan kijavította úgy, ahogyan azelőtt volt. A rajz mindazonáltal érthetetlen volt számára. Vonalak, foltok, valamilyen megfejtethetetlen jelek. Pedig néha úgy tűnt, a lány „tudatosan” csinálja az egészet, maga is nézte, mi kerül ki a keze alól, néha mintha töprengett volna, mielőtt húzott egy újabb vonalat. Sly csak később értette meg: majdnem egy teljes óra telt

el, míg az a rajz megszületett. És mégsem értett belőle semmit. Először azt hitte, a vonalakból összeállhat egy kép, egy ábrázolat. Megnézte az egyik oldalról, aztán a másiktól, harmadiktól. Negyediktől. Nem lett belőle érthető kép.

Akkor ébredt fel Harris doktor. Látta, hogy Sly négykézláb mászkál fel-alá a lány mellett, csodálkozva emelte szemöldökét, aztán ő is odajött. Sly odaszólt Kevinnek: alhatsz most, már én őrködöm. A „Gorilla” azonnal leült, egy fának támasztotta hátát és behunyta a szemét.

— Mi van, Sly?

— Nézze csak, doktor. Maga szerint mi lehet ez? Inez rajzolta.

— Melyik oldalról? — kérdezte gyakorlatiasan Harris. Sly megmutatta. A doktor finoman eltolta onnan a lányt, és leguggolva arról az oldalról szemlélte a rajzot. Sly már feladta a reményt, hogy megérti, milyen tájról van szó. Ám Harris váratlanul azt mondta:

— Ez térkép, Sly.

Elővette sajátját, amit a Bázisról kapott. Mindketten azt tanulmányozták elmélyültem Végül a doktor rábökött egy helyen:

— Itt lesz... Látja a lány rajzán ezt a négy vonalat? Maga azt hitte, meg eddig én is, hogy ez négy vonal, amely négy irányba fut. Hát nem, ezek egymást metszik, csak a lány eléggé bizonytalanul „véste” őket a homokba... Ez egy épület akar lenni, Sly.

— És akkor mi ez a másik, a hosszabb?

— Talán ez az út, ni — mutatta Harris a térképen is. Most már Sly is látta a hasonlóságokat. Hát persze, miért is nem ismerte fel azonnal! Csak egy magyarázat létezett: Harris doktor régebben kaphatta a maga térképét a „Fejlesztési Minisztériumtól”, tovább tanulmányozhatta. Jobban ismerte a terepet, hiszen már többször is járt itt, míg ő egyszer sem. Sly a fejét vakarta:

— Rendben, de mi ez a vékony vonal, amelyik itt hirtelen megszakad, két épület között? Közel a Bázis széléhez! Ha ugyan itt van a széle.

— A hivatalos térkép szerint biztosan. De a valóságban... — Harris vállat vont. — Olyan, mintha az odavezető utat mutatná. És a végén Inez belenyomta egyik ujját a porba, ezt figyeltem. Olyan, mintha egy pontot rajzolt volna ide, erre akarja talán felhívni a figyelmünket. És ez a pont nincs messze — mondta a kommandós határozottan. Harris ránézett. Közben a lány a földre szegezett tekintettel ült mellettük.

— Ha jól értelmeztük a rajzot — hangsúlyozta a doktor a föltételes módot. — És ha a lány nem akar csapdába csalni bennünket.

— Ilyen állapotban? — mutatott Sly Inezre. A doktor követte a mozdulatot, aztán bólintott. Nem, a lány most aligha tud csalni. Legfeljebb, ha zseniálisan megjátszotta magát eddig, és most is azt teszi...

— És mit vár ettől a ponttól? — Harris térképén is megjelölte azt a helyet.

— Nem tudom — ismerte el Sly —, de figyeltem a lányt, amikor ezt rajzolta. Minden egyéb vonalnál fontosabb lehetett neki, mert gyakran visszatért föléje a keze, és különben is, nézze csak: ezt nyomta bele a homokba a legmélyebben, annak ellenére, hogy olyan vékony... Itt kell lennie valaminek, amit a lány tudatalattija megőrzött és most is őriz, mert fontosnak tart! Ha másra nem is, de arra fény derülhet, mi történt itt valójában!

Zajt hallottak. Sly figyelmeztetően kiáltott és lebukott. Kevin — pedig azt hitték, alszik! — hirtelen lecsúszott a fatörzsről, amelyhez támaszkodott, ugyanazzal a mozdulattal máris a hasára fordult és géppisztolyát markolva körülnézett. Rennek elég volt Sly figyelmeztető rúgása, ő is ugyanúgy tett. A doktor a földre fektette a lányt...

Két férfi bukkant fel. A tisztás felé közeledtek északról. Az egyik göndör hajú, kövér volt, a másik soványabb és fiatalabb. Összekapaszkodva jöttek, dadogva beszéltek, olykor csaknem elváltak egymástól, de mindig rájöttek, hogy a másik nélkül nem tudnak megállni a lábukon.

Harris felállt:

— Nyugalom, ezek részegek.

Sly is látta, hogy nincs fegyverük, de azért nem volt olyan biztos ebben. Kevinre nézett, amaz intett: menj csak, vigyázok. Renn is profi volt, nem kellett tartania semmitől. De azért óvatosan követte a doktort:

— Hé, fiúk, álljatok csak meg!

A két részeg megtorpant. Ingadozva álltak, a kövér csuklott. Harris odasúgta Slynak:

— Megpróbálok valamit... Ne szóljon közbe. Ha részegek, talán másképpen működik az agyblokádjuk.

Sly nem egészen értette a dolgot, de ráhagyta a doktorra. Agyblokádjuk...? Értette a szót, de fogalma sem lehetett róla, mit ért alatta ez a „tudós”. Harris egészen közel ment amazokhoz. Sly ujja a géppisztoly ravaszán.

— Gyorsan mondd el, mi történt *akkor!* — pattogott Harris. És igaza lett — az alkohol hatása alatt lévő férfiak agya valóban másként működött. Itt nem működtek fékek, igaz, a homály sem egészen oszlott el. Harris valaha tanult pszichológiát is. A parancsoló hang felszabadította a gátlásokat, kinyitott néhány kaput. Ezek az emberek alighanem a konyhán dolgozhattak eddig, a kövér talán szakács volt. Mindig mások utasításait teljesítette. A szakács Harrisra bámult, aztán sebesen pergett a nyelve, nyoma sem volt most a dadogásnak:

— ...A professzor eltűnt, kerestük, de sehol sem találtuk. Meg kellett teríteni reggelire a tábornokoknak. A professzort itt is látták, ott is látták. A bomba felrobbant, valami nagy dőrejt

hallottam, futottam én is a többiek után. Azt hittem, minden ledől majd. De öszszeverődünk sokan az étterem mellett. Aztán jött a köd...

— Köd?

— Olyan volt, mint a köd... Nem lehetett átlátni rajta — a szakács gyorsan vetette ki magából a szavakat, olykor alig értették, mit mond. — Leszállt mindenfelé, először nem is láttam semmit. Homály lett... Olyan nehéz volt emlékezni... visszatalálni a konyhába... Tudtam, hogy vissza kell mennem, ott a helyem... Később láttam a professzort az ablakon át...

— Merre ment?

— Hol erre, hol arra... amíg láttam. Aztán eltűnt. Nem... nem emlékszem másra...

A másiknak még egy félig telt üveg volt a kabátja zsebében, éppen afelé nyúlkaált. A „köd” szóval találóan jellemezték azt az állapotot, amit a feledés, az elállatiasodás hozott rájuk. Sly körülnézett. Majdnem merőlegesen tűzött le a nap, elviselhetetlen volt a hőség, pedig dél már elmúlt. Most mintha elmúlt volna a fáradtsága is. Harris útjára engedte a két férfit, és azok botladozva eltántorogtak.

— Jól számított, doktor. Az emlékezetkiesés nem olyan totális, ha alkohol is van a dologban — dicsérte meg Sly. Harris ránézett, aztán komolyan bólintott:

— Igen, azt hiszem... Végre bizonyítékunk van arra is, hogy Norkana professzor nem pusztult el az AM-bomba működésbe hozatalakor, hanem utána is itt volt még a Bázis területén. Van esély, hogy megtaláljuk élve, pedig őszintén szólva már azt hittem... — legyintett.

Visszamentek Inez mellé. A rajz még a homokon virított. Harris lassan összehajtogatta térképét.

— Az a pont, amit Inez oly erősen rajzolt le, közel van a konyhához és a Bázis étterméhez.

Slynak ennyi is elég volt. Két társára nézett:

— Indulunk, fiúk.

Lenyúlt, felsegítette Inezt. A lány meglepően puha, rugalmas mozdulattal pattant fel, és egyszer csak azt mondta tisztán:

— Szomjas vagyok.

Sly kulacsában már nem volt víz. Renn közelebb jött, a sajátját ajánlotta. Meleg volt a víz, Inez mégis kiitta fintorgás nélkül.

— Kösz, Renn — mondta Sly.

És tovább indultak.

Amennyire tudta, Harris a lány rajzának vonalait követte. Úgy sejtették: a konyha és a Bázis északnyugati szélén lévő raktárépület között lehet az a pont.

Nem kellett messzire menniök. A fák között most nem láttak mozgást. A konyha mögött kidobott zöldségek és moslékos hordók légyrajai között gázoltak.

— Az egy bunker — mondta Renn és megtorpant. Kevin hátranézett. Nem követték őket, a hőség valósággal elöntötte a vidéket. A Bázis innen valójában nem is látszott. A konyha ártatlan épület volt. A fák megsűrűsödtek.

A bunker persze nem katonai célokat szolgálhatott. Vagy talán mégis, valaha, régen...? Harris sem látta eddig. Alighanem üzemanyagot tároltak benne valamikor, most viszont üresen állhatott. Olyannyira, hogy ajtaja sem volt. A fekete nyílás láttán a kommandósok összenéztek. Ma már éppen elégük volt abból, hogy ilyenekben kockáztassák az életüket. Még nem felejtették el Artent, vagy Deler szörnyű halálát. És Eddy is odaveszett reggel. Mindez ma történt...? Szinte hihetetlen. Mintha egy hete úton lettek volna.

— Antenna — jegyezte meg Kevin a maga szűkszavú módján. Már Sly is látta. A bunker itt-ott fűcsomókkal benőtt betontetején

— a füvek a repedésekbe hordott földön éltek — egy kis antenna csillant. Nem volt hosszabb fél méternél, és nem is csillogott. Renn megkerülte a betonhalmot, miközben Sly óvatosan az ajtónyílás elé állt. Összehúzta a szemét...

Nem, nem lehetett kétség. Úgy érezte, már jól ismeri azokat a betűket. Sietős kézzel permetezte a fekete jeleket a bejárat falára valaki:

EGYEDÜL GYERE BE

Harris lélegzete elakadt.

— Csak nem bízunk benne, Sly? kérdezte.

— Dehogynem. Eddig mindig jót akart nekünk — mondta a kommandós, de kiszáradt a szája. A fekete nyílás vonzotta, de azért nem tagadhatta, hogy ugyanakkor tart is tőle.

— Honnan tudja, hogy a felirat nekünk szól? - idegeskedett a doktor.

– Azoknak, akik elsőként érkeznek ide. Valakinek tudnia kellett, hogy nem a minisztérium emberei vagy a katonák jönnek ide elsőnek, hanem mi! — felelte Sly eltökélten. Bár azért a lelke mélyén ő sem hitte el ezt a magyarázatot. Ők is valamilyen minisztérium emberei, a fenébe is! Kevin és Renn nem szóltak közbe, Inez pedig mintha nem is lett volna jelen. Csak állt köztük tétlenül. Sly ránézett. Most nem érezte a lányból áradó sugárzást. Hideg lett a lelke.

De amit egyszer eldöntött, attól sohasem tágított:

– Megyek Várjatok itt.

Előreszögezte fegyverét és lement a lépcsőn. Belépett a félhomályba. „Ha itt is van egy fotocellás csapda... nem sok marad belőlem”, gondolta keserűen. Ugyanakkor reménykedett is. Ahol veszély volt, ott az ismeretlen feliratozó figyelmeztette őket. Ha Arten figyelmesebb, nem sétál be a kelepcébe, és nem veszik oda. „Vissza kell mennem élve, és bármi is történjék, visszamegyek. Hiszen ott van Inez is!” — maga sem tudta, miért

gyakorolt rá ilyen hatást a lány. Alig pár órája ismerte. Ismerte...? Még ezt sem mondhatja el igazán. Valami vonzást érzett a lány iránt. Persze, ha eszébe jutott: a lány már örökre ilyen roncs marad, nem kezdhet vele semmit. Két világ lesz, két sínpár, amelyek bármennyire is párhuzamosak, még a végtelenben sem találkozhatnak. Hisz az emberi élet rövid, túl rövid.

Húvös volt odabent, ez most kellemes hangulatot ébresztett benne, egyetlen pillanatig. Más körülmények között jól érezte volna magát. De belső feszültsége csöppet sem csökkent.

Türelmesen várt, míg a kinti éles fény után szeme megszokja ezt a homályt. A falakat szemlélte, a padlót is lába alatt, mielőtt egyet is lépett volna. Tudta ugyanakkor: az elektronikus vagy más csapdákat úgysem kerülheti el, ha azokat jól álcázták.

Csönd volt. Betonozott vasajtó mögött üres hordók. Föléjük hajolt, készen arra, hogy valami szörnyűséget láthat bennük. De nem volt ilyesmi sehol. A hordók régóta üresen álltak, porréteg rakódott beléjük, az egyikben fekete bogár mászott lustán. A másik helyiségbe kívülről szűrődött be némi fény. Valami mozdult a sarokban. Sly máris a falnál volt, szinte belelapult a betonba.

Egy ember ült a homályban. A közeledő zajra feltápáskodott. Nem volt túl magas.

— Ki vagy? — kérdezte Sly. Fegyverét rátartva lassan közeledett. A pasasnak bozontos szakálla, kicsi szeme és eléggé megviselt ruházata volt. Nem válaszolt a kérdésre, csak nyögött-sóhajtozott.

— Minek bújkálsz itt? — kérdezte rosszállóan a kommandós, közben csalódott volt. Az öreg megint csak motyogott, érthetetlenül. No, itt van még egy, aki elhülyült, és behúzódott ide a bunkerba. Talán a meleg elől? Sly még egyszer benézett mindkét helyiségbe, miközben az a férfi — talán nem is volt olyan öreg, csak a szakálla miatt látszott annak? — görnyedten álldogált és mintha arra várt volna, hogy valaki segít rajta. Sly dühösen

rágta az ajkát. A bunkerben az égvilágon semmit sem talált. Igaz, a rejtélyes feliratozó sem biztatta ilyesmivel, ő mégis várt valamit. Harris gúnyos vigyorát látta maga előtt.

— Kijössz, vagy maradsz? — kérdezte félvállról. Ő maga már a kijáráshoz közeledett. Hallotta maga mögött a léptekeket. Valami homályos érzés arra készítette, forduljon meg idejében, minél előbb, vagy ugorjon félre, mert...

Mindkettőt megtette, egyszerre, hihetetlenül gyorsan. Csak ő volt erre képes az egykori csapatából, és talán még Kevin. Most is azt hitte, a gyorsaság mentette meg az életét — de amikor az öreg újra a látóterébe került, csalódottan tapasztalta, hogy az semmit sem tervezett ellene. Nem is nézett Slyra, csak már nagyon közel kaptatott hozzá, kissé fáradtan lihegve. Sly nem mozdult, míg amaz elment mellette. Talán nem is vette észre a kommandóst...? Alakja kissé elsötétítette a nyílást, majd felment a lépcsőkön. Sly felállt, megigazította a zubbonyát, kétszer mélyet lélegzett, és pár hosszú lépéssel utolérte az ismeretlen idősnek látszó embert.

Harris szinte nem is nézett rá, Sly arcát kémlelte várakozva:

— Nos, talált valamit?

— Semmit — felelte a kommandós kedvetlenül és legszívesebben megeresztett volna egy cifra káromkodást. Inez szemében megcsillant valami. Csak nem azért, mert engem meglátott? — kérdezte egy másodpercre Sly, aztán Harris megfogta a karját:

— Lásza be, ezek a feliratok... ostobaságok. Bement egyedül, no és?... Jobb ha annak örül, hogy nem hagyta ott a fogát...

— Valaminek kell lennie bent — erősködött Sly, de már nem olyan meggyőződéssel. Harris leszegte a fejét, egy percig gondolkodott, aztán eszébe juthatott, hogy tulajdonképpen ő itt a parancsnok:

— Kevin és Renn! Menjenek le, nézzenek körül.

— Több szem többet lát — jegyezte meg Kevin, halvány mosollyal az arcán. Sly is nevetett, felszabadultan. Szegény barátja már legalább egy fél napja nem süthetett el egyetlen közmondást sem! Most majd talán némileg helyrebillenhet a lelki békéje.

Sly vigyázta a környéket, míg társai odalent voltak. Az öreg majdnem elment tőlük, aztán határozatlanul megtorpant, lassan visszajött. Inez most rá sem nézett. Harris szórakozottan nézegette a bunkert, majd felpillantott az égre. Vakította a napfény. Felhők sehol sem voltak láthatók. Tartarosa tartományban — állítólag — előfordul, hogy az ilyen iszonyúan meleg napok esővel végződnek. A hegyek mögül váratlanul előtörnek a fekete felhők és valósággal ontják magukból az esőt, órákon keresztül. Persze, másnap reggelre ismét eltűnnek és kisüt a nap, hogy délre-délutánra az eső emlékét is eltüntesse az emberek agyából.

Emlékeket eltüntetni az agyából... Sly is ezen gondolkodott. Hallotta, hogy odalent Renn és Kevin halk, elfojtott kiáltásokkal tájékoztatják egymást. Biztosan nem mennek együtt és ez így van jól. Ügyesek. Harris Inezre nézett. A lány beszélhetne. Ha tudna beszélni értelmesen, ha olyan információkat közölhetne, amelyekkel most, éppen most mennének valamire...

Kevin bukkant fel elsőnek, mutatta: semmi. Sly sóhajtott. Harris kifakadt:

— A fenébe is...! Pedig a lány is ezt a pontot rajzolta le. Vagy tévedtünk volna?!

Sly Inezhez lépett. Felemelte a lány állát, így kényszerítette, hogy nézzen a szemébe:

— Figyelj ide, Inez. A professzort keressük. Norkana professzort. És a kutatási anyagait. Nagyon kellenének. Hol vannak, nem tudod?

Harris rezignáltan figyelte Sly kísérletét, nem hitte, hogy sikerrel járhat, és nagyon jól tudta, miért nem. Inkább az öregre nézett, aki most is körülöttük ténfergett egyetlen szó nélkül. A doktor szeme összeszűkült, szaporán lélegzett, majd nyelt egyet. Nem, ez nem lehet igaz? Vagy mégis...?

— Hagyja abba, Sly — mondta aztán igen hangosan. A kommandósok is ránéztek. Mi történt? De Harris már nem vette le szemét az öregről és egyszerűen bejelentette:

— Ne keressék Norkanat. Ugyanis, a professzor úr... itt áll előttünk!